

14-5-2011, UN CON-CERT MÀGIC.

CONFLUÈNCIA EN EL TEMPS de TRES esperits musicals, TRES segles i un mateix EN-FOC!!

Milhaud, Gershwin i Dvorák, El nou món.

Darius Milhaud. *La Création du Monde*, op. 81A (1923).

George Gershwin. *Un americà a París* (1928).

Antonín Dvorák. Simfonia núm. 9 en mi menor, op. 95, “*Nou Món*” (1893).

El primer en-foca a la Creació del MON. El segon a l’harmonia entre MÓNS dispars i el tercer a “el Nou Món!!

Extracte “finestra digital.com”.- “ El concert va començar de forma immillorable amb “*La Création du Monde*” de Milhaud, un ballet que combina elegantment l’evocació de la música de Bach amb la síncope del jazz. Aquesta peça – composta per 17 músics, principalment de la secció de vents – és una excel·lent mostra de l’art cosmopolita del compositor francès, un membre dels avantguardistes Les Six, que va extreure dels seus viatges fructíferes fonts d’inspiració. A Brasil, probablement va travar contacte amb les heterodoxes reinterpretacions bachianes d’Hector Villa-Lobos. A Estats Units, va assistir als clubs de Harlem on es va deixar seduir per la força primigènica del jazz i del blues. El resultat de tot això, va ser una peça enlluernadora i vitalista – tant com el caràcter del propi Milhaud, que no casualment va titular les seves memòries “*La meva vida feliç*” -, plena d’atrevids girs jazzístics que una OBC en estat de gràcia va brodar en una impressionant versió. A continuació, la festa va continuar amb “*Un americà a París*”, l’immortal ballet de Gershwin que – com en el cas de Milhaud – assajava aquí un diàleg fecund entre la tradició simfònica europea i la música popular nord-americana.

.....va coronar de forma magistral la nit, amb una subtil i esplendorosa visió de la simfonia de “*El Nou Món*” de Dvorák, una autèntic retorn als orígens, l’expressió perfecta d’aquell moment en què la música culta es va interessar, per primer cop, sense prejudicis per formes d’expressió alienes com els espirituals negres. Sens dubte, el mestre txec va ser un dels precursors a combinar sons de música negra amb materials simfònics amb la intenció d’encunyar un genuí so nord-americà ...

El resultat va ser una obra mestra d’inspiració eslava i nord-americana alhora com demostra el pas de ***Scherzo a l’Allegro amb fuoco final.*** ”

En-foc, fuoco!!!!

Es o no confluència de “vitalitat, explosió de llum, amor per la VIDA!!!!

TOTS des del seu “centre”, el seu espai i el seu temps emanen continuament “ENERGIA DIVINA” i mantenir la llum vital, per TOTS!!!!

Va ser així que em vaig sanar,

EN –FOCANT-ME, i vevent d’aquestes FONTS.

En la foto es capta com l’univers crea sutilment amb l’ ENERGIA que d’allí SORGIA.

